

Οι ύβρεις των Θείων: Αποκύημα δαιμονικών αντιλήψεων ή μια κακή συνήθεια;

«Μη φοβάσαι παιδί μου. Είμαι η Παναγία».

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Στα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας, το βαριά δοκιμαζόμενο Γένος, παρά τις αντιξοότητες δεν έχασε το κουράγιο του.

Όλη αυτή την περίοδο οι σκλαβωμένοι Έλληνες μοιραζόταν με την Παναγία τη θλίψη του και την ελπίδα για λευτεριά.

Στις γιορτές της Παναγίας συγκεντρώνονταν σε ξωκλήσια και μοναστήρια ψέλνοντας το τροπάριο «τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια» τονώνοντας το ηθικό τους.

Οι οπλαρχηγοί και οι καπεταναίοι του Αγώνα πολλές φορές έστερξαν στη Χάρη της και την προστασία της Παναγίας, όπως μαρτυρούν πλήθος αναφορών στα απομνημονεύματά πολλών από αυτούς.

Για τους αγωνιζόμενους Έλληνες η Παναγία υπήρξε πηγή εμπύχωσης και θάρρους στις κρίσιμες στιγμές. Οι σχετικές ιστορίες και μαρτυρίες είναι αναρίθμητες, από τις οποίες ξεχωρίζουν οι ακόλουθες.

Επίσης πολλές είναι οι μαρτυρίες για εμφανίσεις και θαύματα της Παναγίας στο μέτωπο κατά τον πόλεμο του '40 και όχι μόνο.

Ίσως να έχουν αμφισβητηθεί ή να αμφισβητούνται όλες αυτές οι εμφανίσεις και τα θαύματα και να έχουν τεθεί ή να τίθενται ορισμένα ερωτήματα, όπως:

Υπήρξε όντως θεία παρέμβαση; Μήπως ήταν οραματική ενόραση; Ήταν αποτέλεσμα ακράδαντης πίστης; Ήταν Αποκύημα φαντασίας ή ομαδικής παράκρουσης;

Τι έχει συμβεί στα αλήθεια, λίγη έχει σημασία. Η λογική εξήγηση είναι αντικείμενο των επιστημόνων και των ορθολογιστών.

Αυτό που μετρά είναι ότι αποτελούν μια ακόμη αδιάψευστη μαρτυρία της αγάπης που είχε τότε ο ανώνυμος, απλός λαός για την Παναγία και την αίσθηση ότι βρισκόταν πάντοτε στο πλευρό του, ότι έδινε ανακούφιση στον πόνο του.

Τα συμβάντα αυτά χαλύβδωσαν τη θέληση του υπόδουλου και δοκιμαζόμενου λαού να αντισταθεί στον Τούρκο κατακτητή και των στρατιωτών στα βουνά της Αλβανίας, για να πολεμήσουν, με αυταπάρνηση, τον εισβολέα Ιταλό δημιουργώντας το απαράμιλλο «Έπος του 1940».

Οι διηγήσεις αυτές για τις εμφανίσεις της Παναγίας, ίσως θυμίζουν τις παρεμβάσεις των θεών στα ομηρικά έπη, μια ακόμη απόδειξη ότι παραμένουν αδιατάρακτοι οι δεσμοί της νεοελληνικής παράδοσης με την αρχαιότητα και τον βυζαντινό πολιτισμό.

Αυτή είναι η μια πλευρά, υπάρχει όμως και μια άλλη, αυτών που δεν αρκούνται στην αμφισβήτηση, αλλά, δυστυχώς, υβρίζουν Την Παναγία μας και Τον Υιόν Της.

Δεν ξέρω, αν αυτό είναι αποκύημα δαιμονικών αντιλήψεων ή μια κακή συνήθεια, σε κάθε περίπτωση είναι προσβολή και μια από την χειρότερες αμαρτίες των ανθρώπων αυτών που τις ξεστομίζουν.

Όμως, για το τελευταίο, όπως μας λέει ο Βίκτωρ Ουγκώ: «**Η συνήθεια είναι το εκτροφείο των σφαλμάτων**».

Μετά τα παραπάνω, Θα παραθέσω ορισμένα περιστατικά του Αγίου Παϊσίου, υβριστών των Θείων, τα οποία βίωσε υπηρετώντας την στρατιωτική του θητεία.

Καθώς επίσης και μια αληθινή ιστορία – εξομολόγηση ενός Ανθυλασπιστή, ο οποίος έλαβε μέρος στον πόλεμο της Κορέας, για την εμφάνιση Της Παναγίας μας, η οποία των επίπληξε γιατί την ύβριζε.

Άγιος Παΐσιος:

- Γέροντα, μερικοί ευλαβείς νέοι δυσκολεύονται στον στρατό με αυτούς που βρίζουν. Τι να κάνουν;

- Θέλει διάκριση και υπομονή. Ο Θεός θα βοηθήσει.

Ο ασυρματιστής που υπηρετούσαμε μαζί στον στρατό ήταν ένας γιατρός άπιστος, βλάσφημος.

Κάθε μέρα ερχόταν στην μονάδα Διοικήσεως, να μου κάνη πλύση εγκεφάλου!

Μού έλεγε την θεωρία του Δαρβίνου κ.λπ., κάτι πράγματα χαμένα, βλάσφημα τελείως.

Μετά όμως από κάποιο περιστατικό κατάλαβε μερικά πράγματα.

Μία φορά ήμασταν σε μία επιχείρηση και είχαμε φορτωμένα σε ένα μεγάλο μουλάρι τον ασύρματο και το φορείο.

Σε έναν κατήφορο, επειδή γλιστρούσε πολύ, εγώ έπιανα από την ουρά το ζώο και ο γιατρός τραβούσε το καπίστρι.

Σε μία στιγμή, πώς άγγιξε το φορείο λίγο τα αυτιά του ζώου, και δίνει μία το ζώο και με χτυπάει δυνατά με τα πισινά του πόδια· με πέταξε πέρα.

Σε λίγο συνήλθα και είδα ότι περπατούσα! Το μόνο που θυμόμουν ήταν ότι φώναξα «Παναγία μου!». Τίποτε άλλο.

Τα σημάδια από τα πέταλα του ζώου ήταν πάνω μου. Εδώ το στήθος ήταν όλο μαύρο. Με τόση δύναμη με χτύπησε το ζώο!

Τα έχασε ο γιατρός που με είδε να περπατώ! Συνεχίσαμε τον δρόμο μας.

Λίγο πιο πέρα στραβοπάτησε ο γιατρός σε μία πέτρα, έπεσε κάτω και δεν μπορούσε να σηκωθεί να περπατήσει.

Άρχισε να φωνάζει: «Παναγία μου, Χριστέ μου»! Σού λέει: «Τώρα όλοι θα με εγκαταλείψουν πάει, τι θα γίνω; Ποιος θα με βοηθήσει;».

Φοβόταν μην τον πιάσουν. «Μη στενοχωριέσαι, του λέω, θα καθίσω μαζί σου.

Αν πιάσουν εμένα, θα πιάσουν κι εσένα». Ο καημένος μετά σκέφθηκε: «Ο Αρσένιος¹ ενώ τον πέταξε πέρα το ζώο, δεν έπαθε τίποτε, και εγώ λίγο στραβοπάτησα και δεν μπορώ να περπατήσω!».

Σε λίγο σηκώθηκε, άλλα κούτσαινε και τον κρατούσα, για να περπατήσει. Οι άλλοι είχαν προχωρήσει. Πήρε ένα μάθημα και συνήλθε μετά.

Κάθε μέρα έλεγε κάτι βλασφημίες, και τότε, πάνω στον κίνδυνο, φώναζε «Παναγία μου! Παναγία μου!». Τον βόλεψε η Παναγία!

Ένας άλλος, μοτοσικλετιστής ήταν στον στρατό, δύο φορές είχε σπάσει το πόδι του και πάλι συνέχιζε να βρίζει.

- Δεν του λέγατε τίποτε, Γέροντα;

- Τι να του πω; Εδώ δεν του έλεγα τίποτε και εκείνος έβριζε συνεχώς τον Χριστό και την Παναγία επίτηδες, για να με στενόχωρη.

Μετά το κατάλαβα και έκανα μόνον ευχή. Και να δείτε, ενώ πρώτα έβριζαν και αυτός και οι άλλοι στα καλά καθούμενα, ύστερα, όταν δυσκολεύονταν σε κάτι και πήγαιναν να βρίσουν, δάγκωναν την γλώσσα τους!

¹ Το κοσμικό όνομα του Αγίου

Είναι καλύτερα, αν ένας βρίζει, βλασφημεί κ.λπ. και είναι αναιδής, να κάνης ότι είσαι απασχολημένος και δεν ακούς και να λες την ευχή.

Γιατί αν καταλάβει ότι τον παρακολουθείς, μπορεί να βρίζει συνέχεια, **και έτσι γίνεσαι αιτία να δαιμονισθεί.**

Όταν όμως δεν είναι αναιδής αλλά ευσυνείδητος, και βρίζει από κακή συνήθεια, μπορείς κάτι να του πεις.

Αν πάλι είναι ευσυνείδητος, αλλά έχει πολύ εγωισμό, πρέπει να προσέξεις να μην του μιλήσεις αυστηρά άλλα ταπεινά, όσο μπορείς, και με πόνο.

Τι λέει ο Αββάς Ισαάκ;

«Έλεγχον διά της δυνάμεως των αρετών σου τους φιλονεικούντας μετά σου... και αποστόμωσον αυτούς διά της πραότητος και της γαλήνης των χειλέων σου. Έλεγχον τους μεν ακόλαστους διά της ενάρετου συμπεριφοράς σου, τους δε αναίσχυντους κατά τας αισθήσεις διά της συστολής των ομμάτων σου»²

Η δεύτερη περίπτωση του Ανθυπασπιστού:³

«Ήμουν ανθυπασπιστής στο τάγμα της Κορέας.

Δεν πίστευα πουθενά, παρά μόνο στη δύναμη των βαρέων όπλων που κατεύθυνα.

Επί πλέον ήμουν αδιόρθωτα βλάσφημος.

Όλες οι βλασφημίες μου συγκεντρώνονταν στην Παναγία. Όσοι με άκουγαν ανατρίχιαζαν.

Οι φαντάροι μου έκαναν τον σταυρό τους, για να μην τους βρει κακό.

Οι ανώτεροί μου διαρκώς με παρατηρούσαν και με τιμωρούσαν. Ώσπου μια νύχτα έζησα ένα ολοφάνερο θαύμα.

Εημέρωνε η 7η Απριλίου 1951. Με τη διμοιρία μου είχα καταλάβει μια πλαγιά σε ύψωμα κοντά στον 38ο παράλληλο.

Μέχρι τα ξημερώματα έμεινα άγρυπνος στο όρυγμα μου μαζί με τον στρατιώτη Σταύρο Αδαμάκο.

Όταν ρόδιζε η αυγή, οπότε δεν υπήρχε φόβος αιφνιδιασμού, αποκοιμήθηκα.

² Αββά Ισαάκ του Σύρου, Οι Ασκητικοί Λόγοι, Λόγος ΚΓ', εκδ. «Αστήρ».

³ «ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ» ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ-ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2011

Είδα τότε ένα όνειρο που με συνετάραξε:

Μία γυναίκα στα μαύρα ντυμένη, με αγνή ομορφιά και γλυκύτατη φωνή, με πλησιάζει και με ρωτά ακουμπώντας το χέρι στον ώμο μου:

-Θέλεις να βρίσκομαι κοντά σου Χρήστο; Ένοιωσα τότε μια βαθειά αγαλλίαση.

- Και ποια είσαι συ; τη ρώτησα.

Τότε εκείνη άλλαξε έκφραση και με παρατήρησε αυστηρά:

-Γιατί, Χρήστο, διαρκώς με βρίζεις;

- Πρώτη φορά σε βλέπω! διαμαρτυρήθηκα. Πως είναι δυνατό να βρίζω μια άγνωστή μου;

- Ναι, Χρήστο, επέμεινε εκείνη πιο αυστηρά. Με βρίζεις. Εγώ όμως είμαι πάντα κοντά σε σένα και σ' όλους τους στρατιώτες τού τάγματος. Γιατί δεν πηγαίνετε στο Πουσάν, ν' ανάψετε κεριά στ' αδέλφια σας που έχουν ταφεί εκεί;

Με αυτή τη φράση ξύπνησα τρομαγμένος. Ο Σταύρος δίπλα μου με κοίταζε σαστισμένος.

Κύριε ανθυπασπιστά, κάτι έχεις, μου είπε. Βογκούσες και παραμιλούσες στον ύπνο σου.

Τού διηγήθηκα το όνειρο μου και καταλήξαμε πως ήταν αποτέλεσμα κοπώσεως και συζητήσεων γύρω από τους νεκρούς τού Πουσάν.

Ενώ όμως λέγαμε αυτά. ξαναβλέπω τη γυναίκα τού ονείρου μου μπροστά μου. -Αδαμάκο! βάζω μια φωνή. Η γυναίκα... Αυτή... Να... τη βλέπεις;

Εκείνος προσπαθούσε να με καθησυχάσει, αλλά που εγώ! Η μαυροφορεμένη γυναίκα με την αγνή ομορφιά και τη γλυκύτατη φωνή στάθηκε κοντά μου και μου είπε:

- Μη φοβάσαι... Μη φοβάσαι, παιδί μου. Είμαι η Παναγία. Σας προστατεύω όλους παντού και πάντοτε. Αλλά θέλω από σένα να μη με βρίσεις ούτε στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής σου.

Πέφτω αμέσως ταραγμένος να φιλήσω τα πόδια της. Εκείνη όμως είχε γίνει άφαντη. Έκλαψα τότε από τα βάθη της καρδιάς μου ένα κλάμα ανακουφίσεως και χαράς, εγώ που δεν είχα κλάψει ποτέ στη ζωή μου».

Κατακλείδα:

Το φαινόμενο αυτό, της ύβρης των θείων, ήταν πολύ συχνότερο τις παλαιότερες εποχές, όπου το πνευματικό επίπεδο των Ελλήνων ήταν χαμηλό

και δυστυχώς επικρατούσε η μίμηση και το γεγονός ότι το να υβρίζει κάποιος του προσέδιδε ανδρισμό (νταηλίκι).

Σήμερα, το φαινόμενο ύβρεων των θείων, τείνει να εξαλειφθεί από τις νέες γενιές, δυστυχώς όμως, έχουν υιοθετήσει, άρρενες και θήλεις, ένα άλλο φρασεολόγιο κακόηχων και υποτιμητικών ύβρεων μεταξύ τους.

Σε κάθε περίπτωση, το αντίδοτο για να εξαλειφτεί αυτό το φαινόμενο, είναι η παιδεία, η οποία αποκτάται, πρωτίστως από την οικογένεια και δευτερευόντως από το σχολείο, όλων των βαθμίδων, με τη μέθοδο: «δια του παραδείγματος».

Ο ρόλος της εκκλησίας, προκειμένου να παρέμβει, είναι αρκετά δύσκολος, και να περάσει το μήνυμα: «η μίμηση Του Χριστού», σε μια εποχή καχυποψίας και αμφισβήτησης των πάντων, σε μια εποχή κατά την οποία η τεχνολογία, μπορεί να εξυπηρετεί τον σύγχρονο άνθρωπο, όμως τον έχει επιδράσει θετικά και αρνητικά, στον τρόπο σκέψης.

Το διαδίκτυο μπορεί να έχει ανοίξει νέους ορίζοντες πληροφόρησης και επικοινωνίας στη ζωή μας, αλλά ταυτόχρονα ελλοχεύουν σε αυτό και σοβαροί κίνδυνοι, ειδικά για παιδιά και έφηβους.

Η πληθώρα των πληροφοριών αυτών, ενίοτε κρύβουν σκοπιμότητες και παγίδες, με αποτέλεσμα αρκετοί να έχουν πλανηθεί με οικτρά αποτελέσματα, σε ατομικό και οικογενειακό επίπεδο.

Κλίνοντας θα πω ότι, δεν μπορείς να υβρίζεις κάτι το οποίο δεν γνωρίζεις και τα οφέλη που μπορεί να έχεις αν το ανακαλύψεις.

«μπορείς να βρεις πόλεις χωρίς άλλα πράγματα, αλλά όχι χωρίς θρησκεία και θεό» (Πλούταρχος).